

Entrevista

M. P.

Cecília Aymí, cantant i professora

“No tothom que té veu per cantar és artista, cal la sensibilitat i la capacitat per transmetre emocions”

Cecília Aymí López (Tortosa, 1978), **soprano**, és una de les veus més reconegudes del territori. És **professora de cant al Conservatori de Tarragona i a l'Escola d'Arts Escèniques Cecília Aymí**, a Tortosa. Amb la directora d'escena i professora de teatre Mireia Andreu han portat a terme musicals com 'L'esbudellador de White-chapel', 'Els Miserables' o 'Mag d'Oz'. Aquest dissabte se la podrà veure a l'òpera electroacústica 'Ib', a l'Auditori Felip Pedrell.

És filla de Rossend Aymí, gran músic ebrenc. Va viure la música des de casa. Com va començar a cantar?

Jo vaig començar com a ballarina. Des dels 5 anys feia dansa i després vaig fer l'ingrés a l'Institut del Teatre de Barcelona. Paral·lelament, anava al Conservatori de Tortosa a fer llenguatge musical, piano i violí, i m'ho vaig deixar per centrar-me en la dansa. Jo sempre havia cantat, però, i a casa sempre he tingut molt d'estímul musical. Vaig fer el grau mitjà de dansa i en tornar de Barcelona vaig decidir entrar de nou al Conservatori i ja especialitzar-me en cant. Són 6 anys al Conservatori de Tarragona, quatre al Liceu i després vaig perfeccionar-me a Munic i Salzburg un any.

La disciplina de la dansa l'ha servit com a soprano?

Moltíssim. Primer perquè és un coneixement molt gran del teu físic, del domini del moviment, i el fet de saber estar dalt d'un escenari. Des dels 5 anys estàs memoritzant coreografies i atenent direccions. I també aprens la disciplina d'assaig i d'esforç. El 'no puc' no ens ho deixaven dir. Fèiem 8 hores al dia d'assaig, i això també et prepara molt mentalment. També m'ha aportat el fet que per a mi un escenari mai m'ha sigut estrany. M'hi he sabut moure i la veu va molt lligada amb el cos.

Molts potser pensen que si algú canta bé és per genètica, per sort.

Tots tenim el mateix mecanisme per executar

la veu. Qualsevol veu és bella per si mateixa. La veu està molt relacionada amb el físic i el món emocional. Quan alguna cosa no funciona és el primer que es ressent. Amb perseverança i tècnica tothom pot arribar a dedicar-s'hi. Naturalment hi ha veus més predisposades per la naturalesa. Però no tothom que té veu per cantar és artista, cal la sensibilitat i la capacitat per transmetre emocions.

La societat no valora prou l'esforç que hi ha al darrere d'una trajectòria artística? Què respon la gent quan diu a què es dedica?

Sí. "I què més?", em pregunten. Jo no entro en aquesta discussió, si em pregunten a què em dedico responc que sóc professora, i es queden tranquils. Si dic que sóc músic em diuen, "i què més", i si dic que sóc cantant, em diuen "i quin altre instrument toques?". Crec que és la falta de coneixement i de cultura del país. En altres llocs com Alemanya, Itàlia o Noruega la figura del músic l'adoren. Allí tothom posa a la pràctica el desenvolupament de l'ànima i la sensibilitat. I a nivell polític donen més subvencions. Aquí està molt malament, intentem escatimar al màxim possible la cultura. Molta gent no és conscient que per arribar a un grau de perfecció són moltíssims anys d'estudis i molta despesa econòmica.

Com és l'experiència de la docència?

Em dedico a la docència des dels 20 anys. M'apassiona transmetre els coneixements i poder traslladar la passió de la música cap als al-

tres. A nivell de coneixement és un feedback total. Cada alumne és un repte perquè cadascun té una problemàtica i una característica concretes. És un acte d'amor, de donar i de rebre. He après molt dels meus alumnes. La veu va íntimament lligada a l'ànima humana, de forma que és un aprenentatge fantàstic.

Fa dues setmanes vau estrenar 'Memento Mori' a Tortosa.

Memento Mori va nèixer de la voluntat de Mireia Andreu, la pianista de l'escola Inés Reguero i meua de fer una obra professional. Crec que va sortir rodó, musicalment parlant i amb un contratenor de l'alçada d'Hugo Bolívar i el reconegut actor Ruben Ametllé. És un espectacle basat en música barroca. Parteix d'àries de les òperes del barroc com de Händel, Pergolesi, Monteverdi, Purcell o Barbara Strozzi. Tothom amb qui hem parlat va sortir amb llàgrimes als ulls i dient que feia temps que no trobaven tanta qualitat vocal en una obra rigorosa i amb el ritme adient.

La portareu fora?

Sí, a nivell fins i tot mundial. Encaixaria en

molts festivals, de música antiga però també de contemporània. Farem un bon videobook per vendre'l fora. Estem molt contents.

Aquest dissabte 11 s'estrena 'Ib'. Què hi veurem?

És una aposta completament diferent, amb música electrònica. És un altre llenguatge però el que busquem és el mateix: transmetre emocions al públic. Parla de la vida i la mort d'un individu i de la societat com a col·lectivitat. Compta amb una quinzena de músics, cor, tenor i soprano (amb Roger Padulles, una figura d'àmbit europeu) i potents audiovisuals i performances.

Quines dificultats va tenir per passar a aquest estil tan diferent?

Sembla que siguin mons oposats però són molt pròxims. És l'essència de l'individu, no hi ha formalismes ni coses supèrflues. A nivell de buscar sons vocals m'atreviria a dir que estan molt propers. Connecten molt amb l'ancestral, amb el més interior. Ha sigut estudiar i assajar moltíssim. Però quan un cantant té tècnica és capaç de fer tots els estils. ■ FOTO NÚRIA CARO